

Francisco Castelló Girona (1936-2020)

El passat 29 d'octubre va traspasar el Dr. Francisco Castelló, Paco per als coneguts, amics i deixebles. Al meu entendre, el Dr. Castelló, pediatre i gran coneixedor de la fisiopatologia renal, tenia una rara virtut i capacitat, cada vegada més rara, de poder entendre el complicat funcionament molecular a nivell tubular renal, de saber

transmetre d'una manera entenedora totes aquestes combinacions de diferents tipus de transportadors, i de tenir la paciència d'explicar-ho tots els cops necessaris perquè els seus alumnes poguéssim valorar la relació directa i la importància d'aquests mecanismes envers la clínica i la pràctica diària dels aprenents de nefrologia pediàtrica. Tinc la impressió que algunes persones estan fetes per poder desembolicar els intricats mecanismes moleculars, no solament de les tubulopaties renals, sinó també d'altres malalties metabòliques de caràcter genètic, els també anomenats errors innats o congènits del metabolisme.

Paco Castelló va ser un dels creadors del Servei de Nefrologia Pediàtrica del que ara és Hospital Universitari Vall d'Hebron a Barcelona, i juntament amb els seus companys Juan Rodríguez-Soriano, Gladys Fortuny, Àngel Vila, Enric Vilaplana i Lluís Callís, van ser socis fundadors el 1973 de l'Associació Espanyola de Nefrologia Pediàtrica (AENP).

Durant aquest període inicial, el Dr. Castelló va tenir una gran activitat professional tant a nivell estatal com territorial, va formar part de la Junta de l'AENP, i va contribuir intensament en l'organització de diverses reunions nacionals. Quins temps aquells. Vaig ser resident MIR de pediatria del 1978 al 1982 a l'HUVH, i recordo que em va agradar molt l'especialitat de nefrologia i que en Paco Castelló ens dedicava, als que insistíem, amb molta paciència, bona part del seu temps a donar-nos explicacions de la fisiologia tubular renal.

El Dr. Castelló no tenia afany protagonista, no era de grans escarafalls; al revés, més aviat demostrava humilitat, era molt educat i mostrava sovint un humor tot subtil. És potser a causa d'aquest caràcter que les seves ensenyances eren molt personalitzades, lluny del

«mundanal ruido». Jo vaig tenir el privilegi de la seva consideració en poder-li comentar directament el meu interès professional. He de remarcar que en gaudir de la nefrologia d'una manera molt diferent a altres àrees d'especialització pediàtrica, m'ho vaig muntar per tal de repetir la rotació de nefrologia encara que fos en detriment d'alguna altra especialitat. En conseqüència, vaig poder implicar-me més profundament amb l'activitat nefrològica, i Paco Castelló es va convertir en el meu tutor. Durant la reunió del *Club de Nephrologie Pédiatrique* del 1981, a la ciutat de Tours (França), va aconseguir que em pogués entrevistar amb el que havia format aquest Club, que després va donar lloc a la *Société de Nephrologie Pédiatrique*, el Prof. Michel Broyer, de l'Hospital *Enfants Malades* de París. En Paco Castelló va aconseguir el compromís de Broyer de fer-me un lloc al seu centre, buscar finançament, i començar a desenvolupar un treball de recerca sobre la cistinosi nefropàtica, que va ser la base de la tesi doctoral. Així doncs, li estaré sempre agraït per aquest gest de comprensió i generositat que em va permetre ampliar la meva formació en la recerca clínica i traslacional. Llàstima que més endavant no pogués acabar de materialitzar-se el nostre treball d'equip: tant en Paco com jo vam obtenir una plaça, ell de cap clínic i jo d'adjunt, al nou hospital Germans Trias i Pujol, on la idea inicial era que tots dos poguéssim desenvolupar una unitat de nefrologia pediàtrica dins del nou Servei de Pediatria, però per diverses circumstàncies ell no es va arribar a incorporar a l'hospital badaloní. Ja en els anys noranta, el Dr. Castelló es va desenganxar del Servei de Nefrologia Pediàtrica i va ampliar el seu horitzó metabòlic passant a la secció de Lactants i fent-se càrrec dels pacients hospitalitzats amb malalties rares i metabòliques hereditàries.

Els darrers anys de la seva vida, l'Alzheimer ens ha impedit de gaudir de la seva companyia i saviesa. Ens quedarà en el record la seva bonhomia, tranquil·litat, coneixement i generositat, sense oblidar aquell toc d'humor anglès tant típic d'en Paco Castelló i Girona.

Des d'aquí, des de PEDIATRIA CATALANA, volem transmetre a la seva família, i especialment a la seva esposa, el nostre sentiment i emoció per la pèrdua d'un company molt estimat.

Guillem Pintos